

Poveste fără sfârșit

Cum vă simțiți când primiți cadouri? Minunat, nu-i așa? E frumos să primești exact ce ți-ai dorit: un set de Lego, o mașinuță cu telecomandă, o păpușă cu hăinuțe, o carte sau orice alt cadou care v-a bucurat cu adevărat.

Dar aș vrea să vă întreb ceva: cum v-ați simțit când ați oferit voi un cadou? Ce emoții ați trăit când cineva s-a luminat la față pentru că a primit ceva de la voi?

Știți, Isus chiar a vorbit despre acest sentiment: „**Este mai ferice să dai decât să primești.**” Oare... chiar e așa?

Haideți să vă povestesc ceva, o întâmplare adevărată dintr-o vreme în care oamenii parcă își împărtășeau mai des trăirile sufletești. Ei bine... și acum putem face asta, nu-i așa?

Pastorul unei biserici a gândit un proiect special și i-a invitat pe copiii doritori să participe. El le-a propus să viziteze un orfelinat o dată pe lună, timp de un an. Știți ce este un orfelinat? Un loc în care trăiesc copii ai căror părinți nu pot avea grijă de ei. Acolo erau aproximativ 60 de copii, iar pentru fiecare pregătiseră câte un pachetel cu dulciuri, fructe și jucării.

A sosit ziua cea mare. Toți copiii, îngrămădiți în mașina pastorului – un Aro roșu ca o căpșună uriașă – așteptau cu emoție întâlnirea. Fiecare urma să „înfieze” simbolic un copil: să vorbească mai mult cu el, să îl încurajeze și chiar să îl invite, din când în când, la ei acasă pentru un weekend.

Cristina era una dintre fete. Tot felul de gânduri îi treceau prin minte: „Pe cine voi avea eu? Un băiețel? O fetiță?” Curând avea să afle.

Au intrat în sala mare unde îi așteptau copiii. Fiecare și-a primit pachetelul și l-a deschis cu bucurie. Cristina îi privea pe rând, întrebându-se: „Oare care va fi copilul meu?”

Deodată, privirea i s-a oprit asupra unei fetițe care stătea într-un colț și se juca liniștită cu un cub. Nici măcar nu își deschisese punguța primită. Destul de neobișnuit pentru un copil care nu are dulciuri în fiecare zi! Cristina s-a apropiat emoționată și s-a așezat în fața ei. Fetița era foarte frumoasă: păr negru, cârlionțat, ten deschis și ochi verzi pătrunzători. Lângă ochi se vedea urma veche a unei lovituri.

Atunci Cristina a simțit că ea este copilul de care trebuie să aibă grijă. I-a mângâiat părul și a întrebat-o cum o cheamă.

„Alexandra”, i-a răspuns încet.

Au început să se joace și să vorbească. Alexandra îi povestea cu pasiune despre mama ei plecată „pentru o vreme” în străinătate, care urma să se întoarcă să o ia. Mai târziu, Cristina avea să înțeleagă că multe dintre povești erau de fapt dorințele și visurile ei, pe care le trăia ca pe o realitate.

Cristina a trăit momente frumoase acolo, dar a venit și timpul plecării. Ajunsă acasă, le-a povestit părinților cu entuziasm tot ce trăise. Și-ar fi dorit să o ia pe Alexandra acasă pentru totdeauna, dar nu era posibil.

Timpul a trecut. Cristina a mai vizitat-o de câteva ori, însă într-o zi a trebuit să plece la liceu, departe de casă.

Credeți că povestea ei cu fetița de la orfelinat s-a încheiat aici? Nu!

Într-o zi, când s-a întors acasă, mama i-a spus: „Cred că fetița ta, Alexandra, e la tanti Elena.”

Tanti Elena era vecina și mătușa Cristinei. Uimită, Cristina s-a dus imediat să verifice. Și da, era chiar ea. Alexandra nu o mai recunoștea, dar pentru Cristina era același chip cald și aceiași ochi verzi.

Curând a aflat și motivul. În casa mătușii locuia învățătoarea din sat, al cărei soră o înfiase pe Alexandra. Acum avea o familie, o casă, o mamă adevărată. Cristina s-a bucurat enorm să știe că viața Alexandrei se schimbase în bine.

După câteva zile, a trebuit să se întoarcă la liceu. Nu s-au mai văzut de atunci. Din când în când, mai primea vești prin doamna învățătoare, dar odată ce aceasta a fost mutată la altă școală, legătura s-a pierdut. Totuși, Alexandra a rămas în sufletul Cristinei ca o amintire prețioasă, o poveste care nu s-a încheiat niciodată.

Vreau să vă spun ceva, copii: **un gest mic poate aduce o bucurie imensă.**

Fiți deschiși să dăruiti din ce aveți și din ce sunteți. Cine dorește să ajute pe cineva, să ridice mâna!

Și nu uitați: **„Este mai fericit să dai decât să primești!”**